Загас мій сад.
Засипано снігами лист осінній,
і синім холодом дерева скуто.
Птиця
морозною струною пролітає,
і прислухається до дзенькоту снігів.
Мовчить земля.
Лише вночі
розколює повітря мертвий тріск:
підліток саду —
юна вишня —
вітами здригнулася,
і як стріла
струною змовкла.
І яблуневі віти
дугами на дах.
Оркестром стріл
горить уранці паморозь.
Сонце
не в силі зняти срібну зброю саду,
і тільки вітер,
десь там за південь,
звіє —
здує срібно-рожеві грозна.
І паморозь – на дах,
на стріху зеленаву.
І знову темний тьмяний сад.
Одинок у снігу.

А то —
запініться метелицею ніч,
і ллється строгий льот
акордами мовчання.
Куди не глянеш —

білих рун
отари снігові!
Тоді сади
розкрилюють снагу,
таємно
дзвонять
перемогу:
за снігопадом – лютий вітер
і березнева тань.
Вже проростають світом дні,
і легко-юним сходить сонце.
Місяць
примерзло проскрипить за північ,
і знизиться
проваллями світанку.
Не зворухнеться клен.
Мій згаслий сад
зростає перед світом томно, сіро,
а десь за панциром кори
прозора кров
готує кружний ход —
за снігопадом лютий вітер
і березнева тань.